

Arrest

nr. 263 854 van 18 november 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 april 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 mei 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 september 2021.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché J. VEREYCKEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 29 mei 2019 een eerste aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn zus L.H., een in België verblijvende Nederlandse onderdaan.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) nam op 28 november 2019 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest van 16 juni 2020 met nr. 236 981 werd het hiertegen ingestelde beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen.

1.3. Verzoeker diende op 9 januari 2020 een tweede aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van dezelfde referentiepersoon als bedoeld in punt 1.1.

1.4. De gemachtigde van de minister nam op 27 april 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze bijlage 20 wordt thans aangevochten.

1.5. Verzoeker diende op 5 mei 2020 een derde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van dezelfde referentiepersoon als bedoeld in punt 1.1.

1.6. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen nam op 8 augustus 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze bijlage 20 werd niet aangevochten.

1.7. Verzoeker diende op 7 september 2020 een vierde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van dezelfde referentiepersoon als bedoeld in punt 1.1.

1.8. De gemachtigde van de minister nam op 16 september 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze bijlage 20 werd niet aangevochten.

1.9. Verzoeker diende op 6 oktober 2020 een vijfde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van dezelfde referentiepersoon als bedoeld in punt 1.1.

1.10. De gemachtigde van de minister nam op 13 oktober 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze bijlage 20 werd niet aangevochten.

1.11. De gemachtigde van de minister nam op 13 oktober 2020 een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Bij arrest van 23 maart 2021 met nr. 251 466 werd het hiertegen ingestelde beroep door de Raad verworpen.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. Overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen bij beschikking van 22 september 2021 de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. Hierin werd gesteld dat het beroep onontvankelijk voorkomt bij gebrek aan het wettelijk vereiste belang. De beschikking luidt als volgt:

“De bestreden beslissing betreft een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 27 april 2020.

Het beroep lijkt onontvankelijk wegens een gebrek aan belang.

De bestreden bijlage 20 werd genomen in het kader van verzoekers tweede aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Verzoeker had die net als de voorgaande aanvraag ingediend op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dit in functie van zijn in België verblijvende zus die de Nederlandse nationaliteit heeft. Uit bijkomende inlichtingen van de verwerende partij blijkt dat verzoeker op 5 mei 2020, 7 september 2020 en 17 oktober 2020 respectievelijk een derde, vierde en vijfde aanvraag heeft ingediend, dit telkens in functie van dezelfde Nederlandse referentiepersoon. Deze derde, vierde en vijfde aanvraag resulteerden respectievelijk op 8 augustus 2020, 16 september 2020 en 8 oktober 2020 in een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden waarbij de derde beslissing getroffen werd zonder bevel om het grondgebied te verlaten en de vierde en vijfde beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten.

Door voor de derde, vierde en vijfde keer dezelfde aanvraag in dezelfde hoedanigheid in te dienen heeft verzoeker uitdrukkelijk zijn wil te kennen gegeven om zijn verblijfsrechtelijke aanspraken nogmaals ter beoordeling voor te leggen aan verweerder om deze ervan te overtuigen zijn standpunt, dat hij heeft geuit naar aanleiding van de tweede aanvraag, te wijzigen en toch een verblijfstoelating te verlenen op basis van de bij de derde, vierde en vijfde aanvraag gevoegde overtuigingsstukken. De verwerende partij heeft vervolgens op 8 augustus 2020, 16 september 2020 en 8 oktober 2020 respectievelijk een derde, vierde en vijfde beslissing tot weigering van verblijf getroffen. De Raad merkt hierbij op dat er geen beroep bij de Raad werd ingesteld tegen deze beslissingen.

De vernietiging van de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, die werd genomen in het kader van verzoekers tweede aanvraag, kan slechts tot gevolg hebben dat de verweerder een nieuw standpunt moet innemen over de tweede verblijfsaanvraag van de verzoekende partij. De verweerder heeft dit hoe dan ook reeds gedaan in het kader van verzoekers derde, vierde en vijfde aanvraag en heeft derhalve de aanvraag reeds onderzocht op basis van bij deze aanvragen gevoegde overtuigingsstukken. Bijgevolg kan de eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verzoeker geen bijkomend nut meer opleveren. Gezien de verwerende partij bij de beoordeling van de vierde en vijfde aanvraag ook een bevel om het grondgebied te verlaten getroffen heeft dat overeind blijft vermits verzoeker geen beroep heeft ingediend tegen de bijlagen 20 van 16 september 2020 en 8 oktober 2020, ziet de Raad niet in welk belang verzoeker heeft bij de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten dat opgenomen is in de thans bestreden bijlage 20.”

2.2. Verzoeker richt op 27 september 2021 een schrijven aan de Raad waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden (cf. RvS 22 november 2018, nr. 13.065 (c)). Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe verzoeker ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

2.3. In het proces-verbaal van terechtzitting van 21 oktober 2021 staat het volgende vermeld

“(…)

De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. De verzoekende partij licht toe dat zij, na de aanvraag die heeft geleid tot de thans bestreden beslissing, nog nieuwe verblijfsaanvragen heeft ingediend omdat de thans gevoerde beroepsprocedure geen schorsende werking heeft. Verder stelt zij dat zij een belang ontleent aan het gegeven dat, indien de Raad zou overgaan tot de vernietiging van de thans bestreden beslissing, de verwerende partij verplicht zal zijn om bij de toekomstige beoordeling van de hangende verblijfsaanvragen rekening te houden met de motivering van het tussen te komen vernietigingsarrest. Waar zij verwijst naar de mogelijkheid om haar na meerdere afgewezen aanvragen een inreisverbod op te leggen, wijst de voorzitter de verzoekende partij erop dat een dergelijk verbod thans reeds definitief in het rechtsverkeer aanwezig is, dit gelet op het arrest van de Raad van 23 maart 2021 met nr. 251 466.

De verzoekende partij betwist of weerlegt dit niet, maar stelt nog dat een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing een gunstige invloed kan hebben bij “een heroverweging” van het bestaande inreisverbod. De verwerende partij heeft geen opmerkingen en sluit zich aan bij de beschikking.”

2.4. Artikel 39/56 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de in artikel 39/2 van die wet bedoelde beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht “(...) door de vreemdeling die doet blijken van een belang of een benadeling (...)”. Het belang waarvan hij blijkt moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak.

2.5. In de hierboven weergegeven beschikking van 22 september 2021 werd uiteengezet dat de vernietiging van de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, die werd genomen in het kader van verzoekers tweede aanvraag, slechts tot gevolg kan hebben dat verweerder een nieuw standpunt moet innemen over deze tweede verblijfsaanvraag. Verweerder heeft echter al beslissingen getroffen in het kader van verzoekers derde, vierde en vijfde aanvraag die werden ingediend in functie van dezelfde referentiepersoon en heeft deze onderzocht op basis van de bij deze aanvragen gevoegde overtuigingsstukken. Bijgevolg kan de eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verzoeker geen bijkomend nut meer opleveren. De vierde en vijfde beslissing gingen gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten zodat de nietigverklaring van een ouder bevel om het grondgebied te verlaten, dat gepaard ging met de tweede beslissing tot weigering van verblijf, verzoeker geen nut kan opleveren. De verzoekende partij stelt dat zij wel degelijk een belang heeft bij het aanvechten van de thans bestreden bijlage 20 omdat de verwerende partij bij een eventuele nietigverklaring verplicht is om rekening te houden met de motivering van dit vernietigingsarrest. Dergelijk puur hypothetisch belang dat is opgehangen aan toekomstige aanvragen volstaat niet om alsnog een belang bij het beroep te weerhouden (cf. RvS 7 juli 2015, nr. 11.397 (c)). Bovendien was het in deze optiek dan eerder aangewezen dat de verzoekende partij beroepen zou hebben ingesteld tegen de derde, vierde en vijfde beslissing over haar verblijfsaanvragen in functie van dezelfde referentiepersoon, quod non in casu. Tevergeefs minimaliseert de verzoekende partij de waarde van deze later ingediende verblijfsaanvragen door te poneren dat zij ze heeft ingediend omdat de beroepsprocedure tegen de in casu bestreden bijlage 20 geen schorsende werking heeft. Waar zij meent belang te hebben bij het beroep gezien de mogelijkheid om haar, na meerdere afgewezen aanvragen en bevelen om het grondgebied te verlaten, een inreisverbod op te leggen, wijst de Raad erop dat dergelijke beslissing reeds werd getroffen door de verwerende partij op 13 oktober 2020. Het beroep hiertegen werd verworpen bij arrest van 23 maart 2021 (zie tevens punt 1.11.). Het betreft dus een definitieve beslissing. Waar de verzoekende partij vervolgens repliceert dat een vernietiging van de thans bestreden bijlage 20 een gunstige invloed kan hebben op een “heroverweging” van dit inreisverbod, betreft dit opnieuw een puur hypothetisch en derhalve onaanvaardbaar belang verbonden aan een nog in te dienen verzoek tot heroverweging.

Nu de verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen nog een belang te hebben bij het aanvechten van de bestreden bijlage 20, blijft de inhoud van de beschikking overeind.

Het beroep is onontvankelijk bij gebrek aan actueel belang.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend eenen-twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA